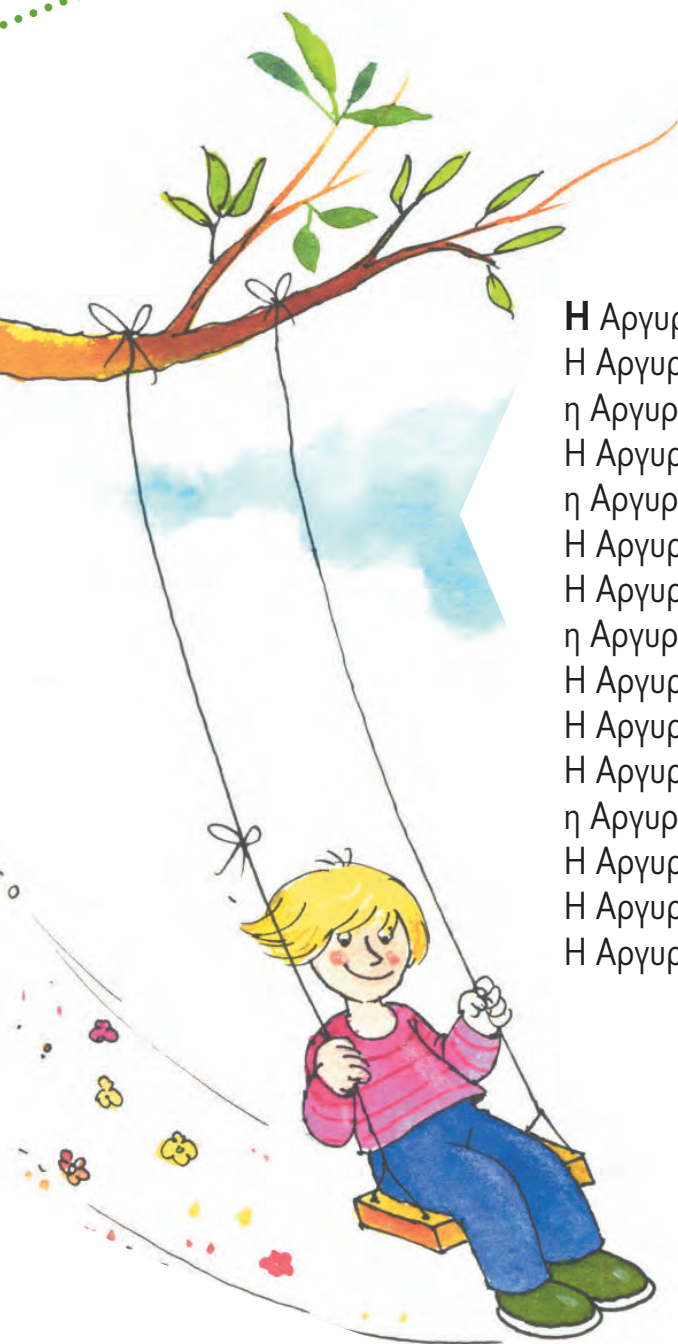

Η φίλη μας η Αργυρώ

Η Αργυρώ γελάει, η Αργυρώ τραγουδάει.
 Η Αργυρώ στα χέρια του μπαμπά πετάει,
 η Αργυρώ κάνει κούνια και χαμογελάει.
 Η Αργυρώ είναι καλή, η Αργυρώ είναι πονηρή,
 η Αργυρώ είναι χαρούμενη, η Αργυρώ είναι λυπημένη.
 Η Αργυρώ χορεύει, η Αργυρώ ιππεύει.
 Η Αργυρώ στη θάλασσα κοίτα πώς κολυμπάει,
 η Αργυρώ στα βράχια κρύβεται και μας γελάει.
 Η Αργυρώ κρύβεται, η πονηρή!
 Η Αργυρώ φανερώνεται με δυνατή φωνή.
 Η Αργυρώ είναι άγρια και θυμωμένη,
 η Αργυρώ είναι περήφανη κι ευχαριστημένη.
 Η Αργυρώ τσαλαβουτάει, η Αργυρώ στριφογυρνάει.
 Η Αργυρώ από το αυτοκίνητο μας χαιρετάει.
 Η Αργυρώ μες στο μουσείο βόλτα πάει.

Η Αργυρώ λύνει σωστά την άσκηση,
η Αργυρώ τη λύνει λάθος.
Η Αργυρώ νιώθει αδύναμη και κλαίει,
η Αργυρώ νιώθει δυνατή και τίποτα δε λέει. [...]
Η Αργυρώ με πινέλα χαίρεται να ζωγραφίζει
κι ύστερα τις ζωγραφιές πετά ή τις χαρίζει.
Η Αργυρώ το σκοτάδι νιώθει γύρω της και το φοβάται,
αγκαλιές θέλει για να ζεσταθεί
και παραμύθια για να κοιμηθεί.

Αυτή είναι η Αργυρώ:
ένα παιδάκι σαν εμένα,
ένα παιδάκι σαν κι εσένα.

Τζιν Γουίλλις, *Η Αργυρώ γελάει*,
απόδοση Φίλιππος Μανδηλαράς, εκδ. Πατάκη

